

In Gods handen!

Liturgiesuggesties:

Gezang 334: 1, 3 en 4

Gezang 1

Bij doopbediening: Schriftberijming 39: 1

Na doopbediening: Psalm 105: 3

Jesaja 49:8-19 (Groot Nieuws Bijbel)

Psalm 90: 1 en 8

Na verkondiging: Gezang 434: 1, 3 en 5

Psalm 150: 1 en 2

Beste doopouders, broeders en zusters, jongens en meisjes, gemeente van onze Here Jezus Christus,

Handen vertellen ... wie je bent, wat je doet.

De grote handen van een bakker zijn anders dan de fijne handen van een secretaresse.

Handen vertellen ... wie je bent, hoe oud je bent.

De kleine tere handjes van een pasgeboren baby zijn anders dan de gerimpelde handen van een bejaarde grootmoeder.

Handen vertellen ... wie je bent, wat je ten diepste beweegt, wat je van binnen bezig houdt, wat er in je hart omgaat en hoe je met die ander omgaat.

Een hand op een schouder, een hand op een hand.

Zonder woorden zeggen je handen:

'Ik mag je graag.

Je bent goed, zoals je bent.'

Hoe hulpbehoevender een mens ís en wórdt, hoe groter de behoefte om door handen te worden aangeraakt.

Handen vertellen ... wie je bent, wat je ten diepste beweegt.

Dat kun je zeggen van mensen-handen.

Dat gaat ook op voor ... Gods handen.

Gods handen vertellen ons ... Wie Hij is.

Wat er in Hem omgaat.

Hoe Hij met ons mensen omgaat.

Als ik in mijn Bijbel blader ... lees ik op verschillende plaatsen over Gods handen.

Gods handen - zegt de Bijbel - dat zijn:

* scheppende handen,

* zegenende handen,

* verzorgende handen,

* bevrijdende handen,

* straffende handen,

* doorboorde handen,

* getatoeëerde handen.

Jesaja 49 vs 16: "Zie, Ik heb u in mijn handpalmen gegrift."

Of zoals de vertaling van vanmiddag aangeeft:

"Jouw naam staat in de palm van mijn handen, onuitwisbaar." (GNB)

*

Even iets over de achtergrond van deze Bijbeltekst.

Wat is er namelijk aan de hand?

Wat is de aanleiding voor deze profetische woorden?

Het volk Israël, beste mensen, het volk waar de God van de Bijbel Zich aan verbonden heeft ...

dat volk is ver weg van huis en haard.

In ballingschap: in Babel.

De gouden stad Jeruzalem ligt in puin.

De tempel - het gebouw, dat de heerlijkheid van God vulde, is verwoest.

Het volk Israël, dat alle volken tot zegen zou zijn, is op transport gezet of naar alle windstreken weggevlucht.

En God ... ach waar is God?

Waar is nu de God, die Zich aan dit volk heeft verbonden?

Waar is nu de God van de Bijbel?

En dan lees ik in Jesaja 49 vers 8 en volgende verzen:

“Dit zegt de Heer:

‘Als Ik het de gunstige tijd vind, verhoor Ik je;

als de bevrijdingsdag aanbreekt, kom Ik je te hulp.

Ik heb je gevormd, Ik stel je aan om te doen wat Ik mijn volk beloofd heb,
om het verwoeste land te herstellen

en het aan de eigenaars terug te geven;

om tot de gevangenen te zeggen:

Ga de vrijheid tegemoet.

Tot wie in de duisternis zitten: Kom naar buiten.”

Jesaja, beste mensen, profeteert hier - in de naam van God - van de terugkeer van het volk Israël naar het land dat Hij aan hun voorouders heeft beloofd.

Het volk - dat nu nog in ballingschap verblijft - zál terugkeren naar het beloofde land.

En van alle kanten - vanuit het Noorden en het Westen en het Zuiden zullen ze terugkomen naar Jeruzalem, naar de berg Sion, naar de plaats waar God onder zijn volk wil wonen.

En die terugkeer zal zo groots, zo indrukwekkend, zo massaal zijn, ... dat de stad te klein is om aan allen een redelijke plaats te geven.

En dát niet alleen.

Niet alleen de belófte van de terugkeer naar het beloofde land ...

Ook nog de zékerheid dát je er zult komen.

Onderweg zal de HERE voor zijn verbondskinderen zorgen:

* de kale heuvels zullen weidegrond worden voor alle dieren die ook de terugreis meemaken;

* aan eten en aan drinken zal niemand gebrek hebben;

* zonnesteek en woestijnhitte zullen niemand treffen;

“Ik ben met hen begaan, Ik leid ze bij de hand en voer hen naar bronnen.”

Zo zegt de HERE, de God van Israël, de God van de Bijbel.

Daarom: “Hemel en aarde, juich en jubel,

bergen, barst los in gejuich.
Want de Heer heeft zijn volk getroost,
Hij is begaan met zijn arme kinderen.”

*

Als je die woorden hoort en leest, beste mensen, dan wordt je toch warm van binnen?

Dan ga je toch zingen en feestvieren?
Dan ben je toch blij en hoopvol gestemd?
Terugkeer.
God bewaart zijn kinderen onderweg.

Nee hoor, vergeet het maar.
Het volk Israël kán niet blij zijn.
De Israëlieten kúnnen niet feestvieren.
Ze denken niet aan ‘halleluja’, God zij geprezen!
Want ... ze merken er nog helemaal niets van.
Er is nog helemaal niets veranderd in hun omstandigheden.
Ze zitten daar nog steeds in Babel.
‘We moeten het eerst nog zien, met onze eigen ogen: onze bevrijding!’
‘Je kunt wel mooi profeteren, Jesaja.
Maar waar ís dan de HERE?
Waar is dan de God, die Zich aan ons volk heeft verbonden?
Ik merk er niets van!
Ik geloof er niets van!
“De Heer heeft mij verlaten,
de Heer is mij vergeten.”

*

Misschien, broeders en zusters, jongelui, herkent u, herken jij datzelfde gevoel?
Het kan zo maar bij je opkomen.

Allerlei noodsituaties kunnen er de aanleiding voor zijn:

- * het gaat niet goed op school;
- * spanning op je werk;
- * problemen in je gezin;
- * een plotselinge ziekte;
- * een overlijden van iemand die je erg graag mocht;
- * ach, vul zelf de voorbeelden maar verder in ...

Waar is God?

“De Heer heeft mij verlaten,
de Heer is mij vergeten.”

*

“Maar de Heer antwoordde:
‘Vergeet een vrouw soms het kind aan haar borst,
is zij niet begaan met haar bloedeigen kind?’ ...
‘Nee, natuurlijk niet’, zeggen we direct.

'Dat kunnen we ons niet voorstellen.'

'Dat is on-mogelijk!'

Een moeder, blijft altijd een moeder.

Die vergeet van haar leven niet haar kind.

Maar goed - stel dat het dan tóch zou gebeuren:

die moeder vergeet haar kind - we kunnen dat bij moeders die dement zijn ons ook nog wel voorstellen ...

Stel dat het dan toch zou gebeuren ... "Ik vergeet je nooit.

Jouw naam, Jeruzalem, jouw naam staat in de palm van handen, onuitwisbaar" - zegt de Here God.

'Elke dag wordt ik zo aan jouw bestaan herinnerd.

Kijk maar goed - in deze handen - heb Ik je een plaats gegeven.

In mijn handpalmen staat jouw naam geschreven.'

*

Zo spreekt God, de HERE, woorden vol troost en houvast tot zijn volk dat nu nog in ballingschap verblijft.

Dat was toen.

Maar zo spreekt God ook nog vandaag de dag.

Hij zegt tot kleine Floor, tot ons allemaal:

'Jullie namen staan - verbonden met de naam Jeruzalem - in mijn handen te lezen.

Jullie namen ... in mijn handpalmen!'

Beste mensen, is dat niet geweldig?

Al die namen van ons, al levens van ons ... geschreven in Gods handen.

Onuitwisbaar.

Getatoeëerd ... staat er eigenlijk.

Nou iedereen weet dat het bijna onmogelijk is om iets wat in je huid getatoeëerd is ... er weer af te krijgen.

Tatoeëren is trouwens in Nederland een hele rage aan het worden.

Vooraf vrouwen - las ik ergens - vinden het blijkbaar interessant om tatoe's op hun lichaam te laten aanbrengen.

En dat, terwijl je weet, dat het bijna onmogelijk is om zo'n tekening van je lichaam te laten verwijderen.

D'er zal een plastisch chirurg of een laserspecialist aan te pas moeten komen om zo'n tatoeage te verwijderen.

Een kostbare en soms pijnlijke behandeling.

Je komt er van je leven anders niet af!

Beste mensen, zó definitief, zo onuitwisbaar, zijn de namen van Gods kinderen in zijn handen geschreven.

Eigenlijk is het nog rijker:

niet alleen je naam, maar jij - zoals je bent - staat in Gods huid getatoeëerd.

Jij, met alles wat je bent en wat je hebt.

Jij, met al je vragen en al je zorgen ...

Jij, met de blijdschap en de dankbaarheid dat je vader of moeder mocht worden ...

Je bent in Gods handen ... veilig en geborgen.

En al zou God je willen vergeten ... het lukt Hem gewoon niet.

Elke dag opnieuw wordt Hij aan je bestaan herinnerd.

*

Geweldig, vind je niet?

Wij vergeten God ... zo vaak en zo gemakkelijk.

We hebben het dikwijls veel te druk met onszelf ...

Of we zijn te moe om actief met geloof en met godsdienst bezig te zijn ...

God heeft het nooit te druk.

God wordt nooit moe.

Hij vergeet ons nooit.

Het zou trouwens een hele operatie worden om ons uit Gods handpalmen te wissen.

God zou - las ik ergens - uit zijn huid moeten kruipen om ons te kunnen vergeten.

En zelfs de duivel - de grote tegenstander - lukt het niet om ons uit Gods handen te rukken.

Onuitwisbaar staat in Gods handen te lezen: 'Jij bent van Mij.

Jij bent mijn kind!'

*

Mag ik de lijnen vanmiddag doortrekken naar de doop.

Bij de doop krijg je - als het ware - een tatoe, een tatoeage van God.

Niet op je hand ... maar op je voorhoofd.

Niet met inkt ... maar met water.

Niet zichtbaar voor mensen ... wel zichtbaar voor God.

Een teken dat je bij Hem hoort.

Een teken dat Hij Zich aan jouw leven heeft willen verbinden.

Met zijn beloften.

Beloften dat Hij je nooit in de steek zal laten.

Dat Hij je nooit en te nimmer zal verlaten en vergeten.

Dat kun je van je beste vrienden niet zeggen.

Zelfs niet van je man of van je vrouw.

Die kunnen je verlaten, die kunnen je vergeten.

Van God moet je zeggen: Hij niet.

Hij ziet jou en je leven, dag in dag uit, geschreven in zijn goddelijke Vaderhanden.

*

Als je nu zo aan deze God bent verbonden ...

* de God, die je - in het binnenste van je moeder - heeft vorm gegeven ...

* de God, die je leven bewaart en beschermt ...

* de God van het volk Israël ...

* de Vader van de Here Jezus Christus ...

* jouw Schepper, jouw Redder, jouw Bewaarder ...

dan is het ook voor jou zaak ... om die verbondenheid ook waar te maken in je leven!

Ik bedoel dit: de God van de Bijbel, de God van je leven ... vraagt van je om zó te leven dat je het waard bent om een kind van Hem te zijn.

Je zult moeten beantwoorden aan dat kind-van-God-zijn.

Ik zei al ... de God van je leven komt met geweldige beloften naar je toe:
- Als God, de Vader, belooft Hij je zijn vaderlijke zorg;
je hoeft je - net als het volk Israël toentertijd - geen zorgen te maken over je dagelijks leven.

Over eten en drinken en kleding en gezondheid.

Als God, de Vader, belooft Hij je zijn vaderlijke zorg.

- Als God, de Zoon, belooft Hij je zijn vergevende liefde.

Want het is best wel moeilijk om zó te leven als God in zijn Woord, in de Bijbel van je vraagt.

Elke keer weer struikel je, val je - soms heel onbarmhartig.

Zondigen - noemen we dat met een woord uit de Bijbel.

Je doel missen.

Gods geboden - in de omgang met Hem en met elkaar - overtreden.

Maar je mag ook weten van Gods vergevende liefde.

Dat deze God zijn eigen Zoon voor jou als een zoenoffer heeft willen geven.

Aan het kruis van Golgotha.

Gestorven voor al Gods kinderen, voor Floor en u en jou en mij.

Zijn leven in mijn plaats ... opdat ik zal leven.

Eeuwig zal leven, met deze God, met al zijn kinderen.

- En als God, de Heilige Geest, belooft Hij je bij de doop dat Hij je leven wil vernieuwen.

Dat Hij, met zijn goddelijke kracht, in je leven aan het werk wil gaan.

Dat Hij je wil bijstaan om een mens te zijn voor Hem en voor al die mensen, voor wie je de 'naaste' mag zijn.

Geweldige beloften.

Verbondsbeloften.

Aan de andere kant vraagt de Here God ook onze verbondenheid aan Hem.

Dat we ons van Hem afhankelijk weten.

Dat we - aan zijn hand - op weg gaan naar zijn prachtige toekomst.

Het land van overvloed en van vrede.

Zijn Koninkrijk waar kinderen als koningen mogen heersen.

*

Hoe maak je dat dan waar in je leven?

Kind van God te zijn?

Ik zei het al ... je afhankelijk weten van die goddelijke Vader in de hemel.

Zijn handen blijven vasthouden ... wat er ook gebeuren mag in je leven.

In Gods handen blijven.

Beste mensen, vanmiddag strekt deze God zijn handen naar je uit.

En weet u, weet jij, ...

Telkens als ik aan Gods handen denk moet ik - onwillekeurig - ook altijd denken aan de handen van de Here Jezus, Gods eigen Zoon.

Aan zijn doorboorde handen en zijn zegenende handen.

Wanneer je je realiseert dat die handen voor jou werden doorboord - als een wonder van Gods vergevende liefde - dan wil je Hem niet meer kwijt.

En wanneer Jezus - na zijn opstanding uit de dood - op de berg van de hemelvaart afscheid neemt ... zie je zijn zegenende als laatste.

Zegenend.

Want Jezus, Gods Zoon, heeft voor ons, voor u en jou en mij. zijn reddingsoperatie hier op aarde tot een goed einde gebracht.

Hij gaf zijn leven ... voor al die namen die in Gods handen staan geschreven.

Onuitwisbaar.

Goddank.

We zijn in goede handen.

We zijn in Gods handen.

Voor nu en voor altijd.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Haarlem 18 november 2001

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !